

Poemes sobre l'Empordà

Pere Prada i Soler

AUTOPISTA

Els mots cobraren vida pròpia
i, com un esperitat,
vaig provar d'encalçar-los
carretera enllà.
Amb sang als llavis
i per cel un camió,
una mort satisfeta
estrenyia els fulls amb la mà.

12 de febrer del 1990
12.10 h, migdia

MARTA

Licor les teves orelles,
Chartreuse les teves dents,
Estomacal ta boca
I, els llavis, Pippermint.

Benedictine tes galtes,
43 els teus ulls,
Aromes les mans,
Amor tota tu.

ANNA

Pitets de nina,
ulls de valquíria,
front de diva,
cabells or-lila,
somriure d'enigmes,
coll de cigne,
pell de seda fina,
saborosa xindria,
bany de llàgrimes vives:
silenci d'infinits!

CAMBRERA

– Quelcom més?
– La mort!

SOL DE MIGDIA

Les faldilles de hippie
insinuaven el rusc més dolç.
Cercà, enaltí i xuclà el fibló de l'abellot
com a homenatge al campanar de Sant Fèlix que tant l'abellia.
La penetració, ardorosa rosella dins la vall de Sant Daniel,
féu esclatar el riure i la gràcia de tots els raigs del cel.

Mar d'escuma amb exuberant olor de sexe,
Olor de sexe amb curulla mar d'escuma,
Mar d'escuma amb pletòrica set de beure,
Set de beure —viure, i veure— totes les mars del *meu país*!

No me'l mateu encara,
que hem nascut per a nedar-lo!
No ens l'occiu encara,
que hem crescut per a besar-lo!
No ens el destruïu encara,
que hem vingut per a defensar-lo!
No ens el cremeu encara,
que el sol surt per a escalfar-lo!
No us el vengueu encara,
que vivim per a estimar-lo!

Vall de Sant Daniel
12.24 h
Dijous, 29 de novembre del 1990

PEP VENTURA

«La sardana no es balla,
es resa».

Un cor d'orenetes
envolta en Pep de la tenora.

La sardana no plora
quan em dónes tes mans tendres.

Resa si vols,
que la mort em besa.

Vola si pots,
que la música em bressa.

Cementiri de Figueres
2 de juliol del 1990

VORA EL MONUMENT A PEP VENTURA

El desmai ballava la sardana
amb les mans abaixades.

1 de març del 1991
(Hipòcrita final de guerra)



COMIAT

A Maria Àngels Anglada

Em prengueres la mà
entre les teves dues mans,
i vaig ser ocell —calze, caliu—
entre les teves dues mans.

Em prengueres la mà
entre la teva besada càlida,
i vaig ser goig —niu, purpurina—
entre la teva mirada blanca.

Em prengueres la mà
—silenci d'hores santes—
i vaig ser columna —estendard, riu—
dins el solc de les teves paraules.

8.25 h, matí
5 de juliol del 1991
Figueres

AMOR

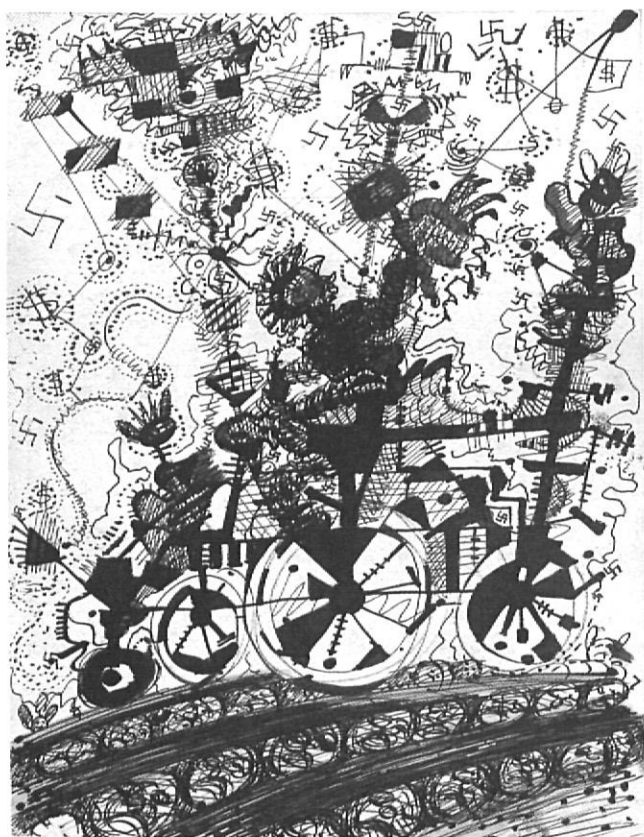
Si els meus braços són aspes de molí,
tu ets el vent, Marina.*

*A la meva neboda d'1-2 anys.

SIL

El silenci esdevingué riu.

Figueres
Bar Xantre
Plaça de l'Estació
1 d'octubre del 1991
12.05 h
Dimarts
A Rosalía de Castro



ESTÈTICA ANIMAL

Als conillets de vellut
Als eriçons que sols es defensen
amb les pues erectes

A l'exposició d'escurçons i vibres
es trobava retratada
tota la gent de l'Empordà.
Els més perillosos feien veure que dormien
i molts canviaven de color.
També hi havia una fura.
Habitaven en presons.
Pudien a mort.

Figueres
Bar de l'Escorxador
Dimecres, 9 d'octubre del 1991
12.50 h migdia

GENT

Barques que passen
pels rius dels meus ulls.*

*Us he de dir, un cop més, que us estimo?

Figueres
Bar Suècia
Carrer del Forn Baix
Dilluns, 7 d'octubre del 1991
3.47 h, tarda
A Gabriel García Márquez
A Maria Rosa Ymbert

TREN

Sageta de la llum

Figueres
Dijous, 10 d'octubre del 1991
Mati
A Pere Gimferrer